

Ta naše písnička česká?

Napsal uživatel Tomáš Pohl
Pátek, 11 Květen 2007 02:00

Když jsem byl malý nevěděl jsem, po kom se jmenují ty laciné černé bonbóny zvané hašlerky. Později, v éře Semaforu a bigbítu, mi připadaly trochu směšně písně, kde se zpívalo: Ta naše písnička česká, ta je tak hezká, tak hezká.

Může nám dnes, v době Evropské unie, jednotné měny, Evropy bez hraničních čar a drátěných ohrad, chystaného jednotného dějepis, etno a world music ještě něco říci ten muž, který v prosinci 1941 vydechl naposledy v jednom z nejstrašnějších koncentračních táborů?

Ale asi nejde jen o Karla Hašlera, jehož film Písničkář z roku 1932 si ze studijních důvodů, jako ukázkou českého kulturního odboje, prohlíželi gestapáci v Pečkárně.

Mám rád svůj rodný jazyk. Pokládám jej za krásný. Mám rád lidové písničky zpívané v mnoha nářečích, které v původní podobě, sebrané badateli, bez nahrávací techniky a počítačů, zpívali Jaroslav Hutka, Pavel Žalman Lohonka a jiní podobní. Svůj rodný jazyk jistě pokládá za krásný každý národ na světě. Dnes máme k sobě díky technice a svobodě cestování čím dál blíž. Má tedy ještě cenu vzpomínat na doby, kdy čeština byla na vymření a kdy bylo z dnešního hlediska "in" hovořit německy, či alespoň zpotvořenou němčinou? Jsou všichni ti Thámové, Jungmannové, Dobrovští, Palačtí, Masarykové, ale i Hašlerové, z hlediska sjednocené Evropy a později snad i světa "out"?

Sentiment je směšný do doby, než přijde krize. Sentimentální Hašlerky mi zněly jinak, když na ulici rachotily "železné maringotky" v roce 1968, i tehdy, když na Václavském náměstí v listopadu 1989 stály statisíce lidí a usmívaly se na sebe a současně nevěděly, zda se ty maringotky znovu neobjeví. Krize zmizela a směšný sentiment je tu znovu. Pojem vlast a vlastenectví se zdá přežilým stejně, jako ty starobylé písničky. Jenže: na jak dlouho?